

DUUMAN BUDJETTIOIKEUKSIEN LAAJENTAMISTA KOSKEVISTA KESKUSTELUISTA ¹¹¹

Kolmen istunnon aikana, tammikuun 12, 15 ja 17 pnä, Valtakunnanduudessa keskusteltiin Duuman budjettioikeuksien laajentamisesta. Kadettien puolue esitti Duuman 40 jäsenen allekirjoittaman ehdotuksen tästä laajentamisesta. Kaikkien puolueiden edustajat lausuiivat siitä mielipiteensä. Finanssiministeri piti hallituksen puolesta kaksi pitkää puhetta. Mielipiteensä lausui myöskin sosiaalidemokraattisen työväenpuolueen edustaja. Ja keskustelut päättyivät lokakuulaisten ehdotuksen yksimieliseen („*Stolitshnaja Potshta*” ¹¹² tammikuun 18 pltä sanoo niin) hyväksymiseen: lähettää lakiehdotus Valtakunnanduuman budjettioikeuksien laajentamisesta valiokuntaan „*koskettelematta tämän muuttamisen laajuutta*”, s.o. maaliskuun 8 pn säännösten muuttamisen laajuutta, jotka erikoisesti supistivat Valtakunnanduuman budjettioikeuksia.

Kuinka saattoi tapahtua tuollainen kummallinen ilmiö? Kuinka III Duumassa, mustasotnialaisten biisonien Duumassa, saatettiin *yksimielisesti* hyväksyä lokakuulaisten ehdotus, joka vastasi asiallisesti hallituksen toivomusta ja esitettiin finanssiministerin ensimmäisen puheen *jälkeen*, jossa tämä hahmotteli juuri sellaisen asian ratkaisun. Asian olennaiselta puolelta kadettien ehdotusta ei voida hyväksyä; yksityiskohdissa — miksipä ei lakia voitaisi muuttaa. Niin sanoi mustasotnialaisten ministeri. Tuon ilmoituksen mukaisesti lokakuulaiset korjailivat ehdotuksensa korostaen, että *he eivät koskettele lain muuttamisen laajuutta*.

Se, että lokakuulaiset pääsivät yhteisymmärrykseen mustasotnialaisen ministerin kanssa, ei ole ihme. Se, että kadetit ottivat takaisin ehdotuksensa (jossa ei tietenkään

ollut sanaakaan siitä, että he *eivät koskettele* niiden muutosten laajuutta, jotka he itse olivat esittäneet!), sekään ei ole ihmeellistä niille, jotka tuntevat kadettipuolueen luonteen. Mutta se, että sosialidemokraatit olisivat saattaneet osallistua tuollaiseen *yksimielisyyteen*, se on uskomatonta, ja olemme taipuvaisia luulemaan, että „*Stolitshnaja Potshta*” ei ole puhunut totta ja että sosialidemokraatit eivät äänestäneet lokakuulaisten päätöslauselman puolesta.

Tässä on muuten tärkeämpikin kysymys kuin kysymys siitä, äänestivätkö sosialidemokraatit lokakuulaisten puolesta vai eivät, nimittäin kysymys *virheestä*, jonka sosialidemokraattien edustaja Pokrovski 2. epäilemättä teki. Tähän virheeseen ja tammikuun 12, 15 ja 17 p:nä käytyjen keskustelujen todelliseen poliittiseen merkitykseen aiommekin kiinnittää lukijain huomiota.

Venäjän Valtakunnanduumalla ei ole budjettioikeuksia, sillä budjetin hylkääminen ei pysäytä „*lain mukaan*” budjetin toteuttamista. Tuo laki, jonka taantumuksellinen hallitus antoi joulukuun kapinan tappion jälkeen (helmikuun 20 p:nä 1906, paljonpuhuttu „peruslait”), on mustasotnialaisten, tsaarin ja tilanherrojen taholta *pilkantekoa* kansanedustuksesta. Ja vuoden 1906 maaliskuun 8 päivän „säännökset” vieläkin enemmän *korostavat* tuota pilkantekoa luoden kokonaisen joukon pikkumaisia esteitä budjetin *käsittelylle* Duumassa ja vieläpä säätäen (9. pykälässä), että „valtion tulo- ja menosääntöehdotusta käsiteltäessä ei voida poistaa *eikä muuttaa* sellaisia meno- ja tuloeriä, jotka on otettu ehdotukseen voimassaolevien lakien, menosääntöjen ja määräysten perusteella ja myös armollisista käskyistä, jotka on saatu korkeimman valtionhallinnan mukaisesti”. Eikö se ole pilkantekoa? Ei saa *muuttaa* mitään, mikä vastaa lakeja, menosääntöjä, määräyksiä ja pelkästään armollisia *käskyjä!!* Eikö tämän jälkeen o.e. naurettavaa puhua Venäjän Valtakunnanduuman budjettioikeuksista?

Herää kysymys, minkälaisia *olivat* tällaisen asiointilan vallitessa todella vapauden puolesta taistelevan porvarillisen demokratian tehtävät? Minkälaisia olivat työväenpuolueen tehtävät? — *tässä* kirjoituksessa puhumme vain parlamenttitaistelun ja vastaavan puolueen parlamenttiedustajien tehtävistä.

Ilmeistä on, että tsarismin mustasotnialaisen pilkanteon *selittämiseksi täydellisesti* sekä Venäjän kansalle että

Euroopalle ja Duuman *koko oikeudettomuuden* osoittamiseksi *piti* kysymys Duuman budjettioikeuksista nostaa Duumassa. Sellaisen selittämisen (puhumattakaan *jokaisen* demokraatin perustehtävästä — paljastaa kansalle totuus, valistaa sen tietoisuutta) välittömästi käytännöllinen tarkoitusperä määräytyi jo lainakysymyksestä. Tsaarin mustasotnialainen hallitus ei voinut tulla vuoden 1905 joulukuun jälkeen toimeen eikä voi tulla toimeen nytkään ilman *kansainvälisen porvariston yleismaailmallisen pääoman apua* lainojen muodossa. Ja koko maailman porvaristo antaa ilmeiselle vararikon tekijälle, tsaarille, miljardilainoja paitsi siksi, että sitä, kuten jokaista koronkiskuria, houkuttelevat suuret voitot, myös siksi, että porvaristo käsittää etujensa vaativan vanhan järjestelmän voittoa vallankumouksesta Venäjällä, sillä tämän vallankumouksen johdossa kulkee proletariaatti.

Täten siis kysymyksen herättämisen ja duumakeskustelujen tarkoituksena saattoi olla *vain* koko totuuden selville saaminen. Käytännöllinen reformaattoruus *ei* tuona aikana ja tuossa tilanteessa voinut olla *demokraatin* tarkoitusperänä, sillä ensinnäkin oli selvää, että Duuman budjettioikeuksia koskevien nykyisten peruslakien pohjalla reformit ovat mahdottomia, toiseksi, järjetöntä olisi ollut ehdottaa mustasotnialaisten biisonien ja moskovaalaisten kauppiaiden Duumalle *sen* oikeuksien, tuollaisen Duuman oikeuksien laajentamista. Venäläiset kadetit (joita vain hölmöt tai yksinkertaiset ihmiset voivat pitää demokraatteina) eivät tietenkään ymmärtäneet tuota tehtävää. Herätettyään kysymyksen he *asettivat sen heti osareformin* valheelliselle maaperälle. Me emme tietenkään kiellä sitä, että demokraatille ja sosialidemokraatille on toisinaan mahdollista ja välttämätöntä herättää kysymys nimenomaan osareformista. Mutta sellaisessa Duumassa kuin on III Duuma, sellaisena ajankohtana kuin on nykyinen ajankohta, sellaisessa kysymyksessä kuin ovat budjettioikeudet, jotka *loukkaamattomilla* peruslaeilla on runneltu naurettaviksi, se oli järjetöntä. Kadetit olivat voineet nostaa kysymyksen osareformin muodossa, — olemme valmiit tekemään jopa sellaisenkin myönnytyksen, — mutta demokraatit eivät voineet käsitellä tätä kysymystä *siten* kuin kadetit tekivät.

He panivat erikoista painoa kysymyksen niin sanottuun *asialliseen* puoleen, maaliskuun 8 päivän säädösten *haitalli-*

suuteen, niiden epäedullisuuteen jopa hallituksellekin, siihen seikkaan, kuinka Bulyginin, Witten y.m. koplakunnan idioottimaisissa kanslioissa kirjoitettiin kaikenkarvaisia idioottimaisia lakeja Duumaa vastaan. Kaikkein selväpiirteisimmän on kadettilaisen kysymyksenasettelun *henki* esitetty hra Shingarjovin seuraavissa sanoissa: „Mitään hyökkäyksiä (monarkin etuoikeuksien rajoittamiseksi) meidän ehdotuksessamme ei ole, mitään taka-ajatuksia (!) siinä ei ole. Siinä on vain pyrkimys *Duuman toiminnan helpottamiseen*, Duuman arvokkuuden lisäämiseen, sen työn suorittamiseen, *joka on tehtäväksemme annettu*” (kursivointi meidän; virallisten pikakirjoituspöytäkirjojen s. 1263, tammikuun 15 päivän istunto 1908).

Kansan tietoisuuden valistamisen asemesta tuollainen olio *pimittää* sitä, sillä hän puhuu ilmeistä valhetta ja pötyä. Ja vaikka tuo hra Shingarjov yhdessä koko kadettilaisen politikoitsijaveljeskuntansa kanssa uskoisi vilpittömästi „diplomatiansa” „hyödyllisyyteen”, niin me emme missään tapauksessa voi muuttaa tätä kiertämätöntä johtopäätöstä. Demokraatin pitää näyttää kansalle parlamentin oikeuksien ja monarkin etuoikeuksien välinen *kuilu* eikä hämätä sen tietoisuutta ja väaristellä *poliittista taistelua* supistamalla se lakien *kansliamaiseksi korjailuksi*. Asettaessaan kysymyksen *noin* kadetit osoittavat siten *käytännössä*, että he ovat tsaarin virkamiesten ja lokakuulaisten kilpailijoita eivätkä taistelijoita vapauden puolesta, vaikkapa vain yksistään suurporvariston vapauden puolesta. *Niin* puhuvat vain äitelästi liberalisoivat virkamiehet eivätkä *parlamenttiopposition* edustajat.

Sosialidemokratian edustajan Pokrovski 2. puheessa — se on meidän ilolla tunnustettava — tuntuu selvästi *toisenlainen* henki, esitetään toisenlainen *periaatteellinen* kysymyksenasettelu. Sosialidemokraatti sanoi suoraan ja selvästi, että kansan edustuksen III Duumassa hän katsoo *vääristellyksi* (siteeraamme „*Stolitshnaja Potshta*” lehden tammikuun 18 päivän numerosta, sillä tämän istunnon pikakirjoituspöytäkirjoja ei käytettävissämme vielä ole). Hän ei tähdentänyt pikkuseikkoja, ei lain kansliahistoriaa, vaan miljoonaisten ja kymmenmiljoonaisten kansanjoukkojen taloudellista häviötä ja sorraronaista tilaa. Hän sanoi oikein, että „Valtakunnanduuman budjettioikeuksista ei voida puhua ilman ironiaa”, että me emme vaadi ainoastaan

oikeutta koko budjetin korjaamiseen (suuripalkkaisella virkapaikalla istuva virkamies Kokovtsov kiisteli Duumassa eniten sellaista paikkaa vailla olevia virkamiehiä, Shingarjovia ja Adzhemovia, vastaan „korjaamisen” sallittavuutta ja *puitteita* koskevasta kysymyksestä), vaan myöskin „koko finanssisysteemin uudestijärjestämiseen”, „hallituksen budjetin epäämiseen äänestyksellä”. Hän lopetti puheensa yhtä oikealla ja työväenpuolueen jäsenelle välttämättömällä „kansanvallan täydellisyuden” vaatimuksella. Tässä suhteessa Pokrovski ajoi tunnollisesti ja oikein sosialidemokratian kantaa.

Mutta samalla hän teki surkuteltavan virheen — lehti-tiedoista päätellen sen teki *koko* sosialidemokraattinen ryhmä antaessaan puhujalleen seuraavanlaisen ohjeen. Pokrovski ilmoitti: „*Me kannatamme 40:n ehdotusta, joka kallistuu kansanedustuslaitoksen budjettioikeuksien laajentamiseen*”.

Mitä varten tarvittiin tämä ilmoitus sellaisen ehdotuksen kannattamisesta, joka on periaatteellisesti ilmeisen kestä-mätön, joka on ilmeisen epätäydellinen ja jonka ovat allekirjoittaneet ilmeisesti sellaiset periaatteettomat henki-öt, jotka eivät kykene ilmaisemaan vähäistäkään lujuuutta,— ehdotuksen, joka käytännöllisesti on ilmeisen tyhjänpäiväinen? Se ei ollut taistelevan porvariston kannattamista (jolla sanonnalla monet miehellään puolustelevat poliittista selkärangattomuuttaan), vaan liberaalis-lokakuulaisen porvariston *horjuvaisuuden* kannattamista. Ja että se on niin, sen *tosiasiat* heti todistivat. Kadetit itse todistivat sen *ottamalla* ehdotuksensa takaisin äänestyksestä ja *yhtymällä* lokakuulaisten ehdotukseen: „lähettää valiokuntaan *kosket-telematta lain muuttamisen laajuutta*” (!). Sadannen ja tuhannennen kerran kadettien „kannattaminen” johti kannattavien pettymiseen. Sadannen ja tuhannennen kerran ovat *tosiasiat* paljastaneet, kuinka kurjaa ja sallimatonta on sellainen taktiikka, että kannatetaan liberaalien, kadettien ehdotuksia, jotka käyvät *sitä ja sitä linjaa* j.n.e.*

---

* „Päätön” („Безголовая”) „Stolitshnaja Potshta” lehti ilmoittaa Jonkun hra Saturinin suun kautta: „oppositio äänesti aivan järkevästi (!) sen puolesta” (lokakuulaisten päätöslauselman puolesta). „Sen vuoksi korjausehdotus” (s.o. päätöslauselma, joka ei ennakolta määrää muutosten laajuutta) „hyväksyttiinkin yksimielisesti” (tammikuun 18 pnä, s. 4, „Istuntosalista”). Eläköön Venäjän päättömien liberaalien yksimielisyys lokakuulaisten ja mustasotnialaisen tsaarin ministerien kanssa!

Jos kadetit olisivat lokakuulaisiin yhtymisen asemesta panneet *äänestykseen* ilmoituksen, jossa olisi suoraan ja selvästi puhuttu Duuman voimattomuudesta finanssikysymyksissä, kansanedustuksen väärentämisestä, itsevaltiuden harjoittamasta maan köyhdyttämisestä ja kiertämättömästä finanssivararikosta, demokratian edustajain kieltäytymisestä ottamasta vastuulleen lainoja tällaisissa oloissa,—niin se olisi ollut porvarillisten demokraattien rehellinen askel,—taisteluteko eikä tylsän lakeijamaisuuden edesottamus. Sellaista tekoa me olisimme olleet velvolliset tukemaan unohtamatta samalla esittää erikoisesti ja itsenäisesti omia sosialidemokraattisia päämääriämme. Ja sellainen teko olisi ollut hyödyksi kansan valistamisen ja itsevaltiuden paljastamisen asialle.

Sellaisen ilmoituksen tyhjäksi teko Duuman taholta, mustasotnialaisten villi skandaali sellaista ehdotusta vastaan olisi ollut demokratian historiallinen ansio ja uuden vapaustaistelun todennäköinen etappi. Mutta nyt kadetit taaskin *ajovat* itsensä *karille*. Toverit sosialidemokraatit Duumassa! Varjelkaa sosialistisen työväenpuolueen kunniata, älkää ajako itseänne karille tukemalla tuollaista liberalismia!

Eräs hillitön oikeistolainen poikkesi Duumassa lokakuulaisten taktiikasta — peitellä erimielisyyksiä, maanitella kadetteja solmimaan sopimuksia. Kovalenko, mustasotnialainen, puhui Valtakunnanduumassa tammikuun 12 p:nä suoraan sen puolesta, ettei kadettien ehdotusta esitettäisi valiokunnallekaan (pikakirjoituspöytäkirjan s. 1192). Mutta äänestyksessä tämä urho oli nähtävästi lokakuulaisten mukana: rohkea hän oli vain sanoissa. Puheessaan hän kuvaili *mainiosti* asiain *todellisen* tilan viitaten erikoisvaltuuksien tarpeellisuuden todistukseksi seuraavaan esimerkkiin: „Ottakaamme esimerkiksi Moskovan kapina, rankaisuosastojen lähettäminen. Oliko hallituksella silloin aikaa noudattaa tavallista järjestystä”... (s. 1193). Sääli, etteivät sosialidemokraatit *sieppaa* noita mustasotnialaisilla ilmeniviä totuuden kipinöitä. Te olette oikeassa, edustajakollega,— olisi hänelle pitänyt sanoa. Silloin ei ollut aikaa noudattaa tavallista järjestystä. Heittäkäämme syrjään teeskentely ja tunnustakaamme, ettemme elä „tavallisen

järjestyksen”, vaan *kansalaissodan aikaa*; että hallitus ei hallitse, vaan sotii, että tilanne Venäjällä on vaivoin hillityn kapinan tilannetta. Se on totuus, ja totuudesta pitää useammin puhua kansalle!

„Sotsial-Demokrat” № 1,
helmikuu 1908

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan
